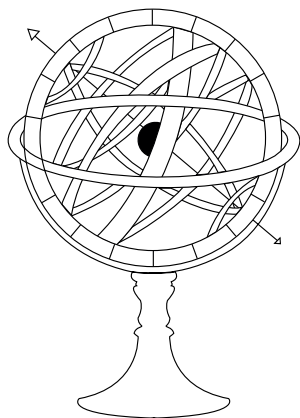

LUCINDA RILEY
Gyöngynővér

LUCINDA RILEY

Gyöngynővér

CeCe története

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Pearl Sister

Copyright © Lucinda Riley, 2017

Hungarian translation © Szigeti Judit

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZIGETI JUDIT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 106 8

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYŐ ILDIKÓ
Készült 34,5 nyomdai ív terjedelemben

Nyomta és kötötte
PALATIA NYOMDA ÉS KIADÓ Kft., Győr, 2018
Felelős vezető Radek József

Első fejezet

Örökre az emlékezetembe vésődött, hogy hol voltam, és mit csináltam, amikor apám haláláról értesültem... – gondoltam, miközben kibámultam az ablakon a koromfekete éjszakába. Időnként emberi települések pislákoló fényeit láttam odalent, mindegyik azt jelezte, hogy odabent élet van, család vagy baráti társaság...

Én úgy éreztem, számomra ezek közül egyik sincs többé.

Mintha fejjel lefelé láttam volna a világot, mivel a lenti fények a repülőből a fejem felett tündöklő csillagok halovány másolatainak tűntek. Erről eszembe jutott, hogy az egyik rajztanárom egyszer azt mondta, úgy festek, mintha nem látnám azt, ami a szemem előtt van. Igaza volt. Tényleg nem láttam. A képek az elmémben jelentek meg, nem a valóságban. Gyakran nem öltöttek állati, ásványi vagy emberi alakot, de az erőteljességükből kifolyólag muszáj volt megfesterenem őket.

Mint az a csomó szemét, amit a London környéki szeméttelypekről gyűjtöttem össze, és a lakásomban lévő műteremben rendeztem egybe. Mintha egy hatalmas Rubik-kockán dolgoztam volna, bár az építőelemek bűdös olajoshordók voltak, meg régi Guy Fawkes-os madárijesztők, gumiabroncsok és rozsdásodó fémc�ákányok. A darabokat folyamatosan illesztettem össze, és mindaddig boldog voltam, amíg az utolsó, a legfontosabb darabot a helyére nem illesztettem, az ugyanis – bárhová is raktam – mindig tönkretette a teljes installációt.

Forró homlokomat a hűvös műanyag ablaknak támasztottam, ami elválasztott engem meg a többi utast a biztos haláltól, a megfulladástól.

Mennyire törekenyek vagyunk...

Nem, CeCe, szoltam rá magamra határozottan, amint kezdett volna elhatalmasodni rajtam a pánik, meg tudod csinálni nélküle, tényleg!

A gondolataimat ismét Pa Salt felé tereltem, mivel ahogy arra a pillanatra gondoltam, amikor a haláláról értesültem, furcsa módon csillapodni látszott a repüléstől való, egyébként kezelhetetlen félelmem. Ha a legrosszabb bekövetkezik, és a gép lezuhan, mi pedig mindnyájan meghalunk, legalább ő ott fog várni rám a másik oldalon. Végtére is ő már megtette az utat oda, felfelé. Méghozzá egyedül, ahogy mi mindnyájan fogjuk.

Epp a farmeremet húztam fel, amikor a húgom, Tiggy felhívott, és elmondta, hogy Pa meghalt. Most, hogy visszatekintek arra a pillanatra, azt hiszem, egyáltalán nem fogtam fel, mit is mondott. Csak arra tudtam gondolni, hogy miként mondom majd el Csillagnak, aki rajongott az apánkért. Tudtam, hogy teljesen összeomlik majd.

Té is rajongtál érte, CeCe...

És tényleg. Mivel az a szerep jutott nekem az életben, hogy vigyázzak az én kis testvéremre – aki igazából néhány hónappal idősebb volt nálam, de mivel neheze ézett beszélni, mindig én beszéltem helyette –, bezártam a szívemet, felhúztam a nadrágom cipzárját, majd a nagyszobába mentem, hogy beszéljek vele.

Nem mondott semmit, csak a karjaiban zokogott. Mindent megtettem, hogy elfojtsam a könnyeimet. Őérte, Csillagért. Erősnek kellett lennem, mivel szüksége volt rám...

Akkor még így volt...

– Hölgyem, segíthetek valamiben?

Erős illatfelhő ereszkedett rám. Felnéztem, és megpillantottam a fölém hajoló stewardess-t.

– Ööö, nem, köszönöm.

– Csak mert csengetett – mondta erőteljes suttogással, jelezve, hogy a többi utas alszik. Végtére is londoni idő szerint hajnali négy óra volt.

– Elnézést – suttogtam vissza, és elhúztam a mindezért hibázatható könyökömet a gombról, amellyel véletlenül idehívtam az utaskísérőt. Tipikus. A stewardess úgy bólintott felém, ahogy annak idején az egyik tanárom az iskolában, amikor észrevette, hogy a reggeli ima közben kinyitottam a szememet. Ezután hal-

lottam, ahogy selyemruhája suhogása közepette visszatér a búvóhelyére. Igyekeztem kényelmesen elhelyezkedni, lehunytam a szemem, és szerettem volna azt csinálni, amit a többi közel négyszáz lélek, akiknek alvással sikerült elmenekülniük ebből a rettenetes helyzetből, amikor is egy alumíniumcsőben szelik át a levegőt. Mint mindig, most is kívülállónak éreztem magam, mint aki nem része a tömegnek.

Persze az első osztályon is utazhattam volna. Még maradt egy kis pénzem az örökségemből, de azért nem annyi, hogy elpazaroljam néhány plusz centiméternyi helyre. Az örökségem nagy részét arra a puccos, folyóparti lakásra költöttem, amit magamnak és Csillagnak vásároltam Londonban. Azt hittem, megfelelő otthonra van szüksége, hogy ettől majd boldog lesz, de egyáltalán nem ez történt...

És most itt vagyok, semmivel sem előrébb, mint tavaly ilyenkor, amikor a nővérem mellett ültem a turistaosztályon, és Thaiföld felé tartottunk. Épp csak Csillag nem volt már velem, és nem valami felé igyekeztem, hanem menekültem valami elől...

– Kér reggelit, hölgyem?

Ahogy kinyitottam a szemem, kissé zavartnak és bódultnak éreztem magam, és felpillantottam ugyanarra a stewardessre, aki az éjszaka közepén odajött hozzám. Láttam, hogy a kabinban felkapcsolták a fényeket, és a felhúzott napellenzők mögül előtűnt a rózsaszín hajnali fény.

– Nem, köszönöm, csak kávé. Feketén.

Bólintott, majd felegyenesedett, én meg azon tűnődtem, vajon miért érzem bűnösnek magam, amiért rendeltem valamit. Hiszen fizettem ezért az útért.

– Hová utazol?

A szomszédom felé fordultam, akit eddig csak profilból láttam. És akkor is csak az orrát, a száját és egy szőke hajtincset, ami kilógott a fekete kapucnija alól. Most azonban egyenesen szembefordult velem. Valószínűleg már betöltötte a tizennyolcat, a pubertáskori pattanások helye még látszódott az állán és a homlokán. Úgy éreztem magam mellette, mint egy rab.

– Bangkokba, azután Ausztráliába.

– Az klassz! – jegyezte meg, és a börtönökben használt edé-

nyekhez hasonló tényérjén lévő, ehetetlen rántottájába túrt, amihez egy túlsütött bacon és egy hosszú, rózsaszínű dolgot is adtak, ami kolbász lehetett. – Én is megyek majd oda, de először megnézem Thaiföldet. Úgy hallottam, nagyon menők a teliholdpartik.

– Ez így van.

– Voltál már ilyeneken?

– Néhányszor – feleltem, és a kérdés hallatán azonnal megrohantak az emlékek.

– Melyiket ajánlod? Azt mondják, Phangan szigete a legjobb.

– Nagyon rég voltam már, de úgy tudom, hogy hatalmasra nőtté ki magát... több ezer ember keresi fel. Az én kedvencem a Railay Beach Krabiban. Nagyon nyugodt, persze attól függ, mit keres az ember.

– Hallottam Krabiról – mondta a fiú, és közben buzgón rágta a kolbászt. – Bangkokban találkozom a haverjaimmal. Van még néhány hetünk a teliholdig, addig eldönthetjük. Barátokhoz mész Ausztráliába?

– Igen – hazudtam.

– És Bangkokban időzöl majd egy darabig?

– Csak egy éjszakát.

Éreztem, hogy a fiú egyre izgatottabb lesz, amint a repülő ereszkedni kezd a Suvarnabhumi reptér felé, miután a személyzet ellátott minket, rabokat a szükséges instrukciókkal. *Igazából az egész egy vicc*, gondoltam, ahogy becsuktam a szemem, és próbáltam lenyugtatni hevesen dobogó szívemet. Ha a gép a földbe csapódik, mindnyájan azonnal meghalunk, függetlenül attól, hogy felhajtottuk-e a kisasztalokat, vagy sem. Feltételeztem, azért kell bementeniük ezeket, hogy az utasok jobban érezzék magukat.

A gép végül olyan finoman szállt le, hogy csak akkor vettem észre, hogy földet értünk, amikor bementték a hangosbemondóban. Kinyitottam a szemem, és végtelen örömet éreztem. Végigcsináltam egyedül egy hosszú repülőutat, és túl is éltem. Csillag büszke lesz rám, ha elmesélem... Feltéve, hogy érdekli még egyáltalán.

Átmentem az útlelvizsgálaton, megvártam a csomagomat, és elindultam a kijárat felé.

– Érezd jól magad Ausztráliában! – mondta a fiú, amint mel-
lém ért. – A haverom azt mondja, őrületes ott a vadvilág, tányér
méretű pókok vannak! Csaó!

Integtettem, majd eltűnt a tömegben. Lassan én is elindultam a
kijárat felé, és odakint megcsapott az ismerős, párás forróság.
Felszálltam a reptéri buszra, ami elvitt a szállodába, ott bejelent-
keztem, majd a lifttel felmentem a steril hotelszobámba. Lekap-
tam a vállamról a hátizsákomat, leültem a hófehér ágyneműre, és
arra gondoltam, hogy ha nekem lenne szállodám, sötét ágynemű-
műt adnék a vendégeimnek, amin nem látszanak a mások testé-
ből származó váladékok foltjai úgy, ahogy a fehéren, amit hiába
síká az ember.

Oly sok minden volt a világban, ami zavarba hozott, szabá-
lyok, amiket mások állítottak fel valószínűleg sok-sok évvel, év-
tizeddel ezelőtt. Levettem a bakancsomat, elhevertem az ágyon,
és arra gondoltam, hogy tulajdonképpen bárhol lehetnék a vilá-
gon. Utáltam ezt az érzést. A légkondicionáló a fejem felett bú-
gott. Lehunytam a szemem, és próbáltam aludni, de csak arra
tudtam gondolni, hogy ha most meghalnék, arról egyetlen embe-
ri lény sem szerezne tudomást.

Ekkor értettem meg, hogy mit is jelent valójában a magány.
Valami kínozza a bensőmet, és közben hatalmas ürességet érez-
tem. Pislogtam, hogy eloszlassam a könnyeimet – pedig nem va-
gyok éppen sírós alkat –, de most csak úgy potyogtak a szemem-
ből. Egy idő után kénytelen voltam kinyitni a szemem, mintha
egy gát akart volna átszakadni a szemhéjam alatt.

Minden oké, sírj csak, CeCe, tényleg...

A fejemben Ma megnyugtató hangját hallottam, aki pontosan
ezt mondta nekem, amikor Atlantison leestem egy fáról, és
meghúztam a bokám. Olyan erősen haraptam az alsó ajkamba,
nehogy elsírjam magam, hogy kiserkent a vérem.

– Neki számítana – motyogtam elkeseredetten.

A mobilomért nyúltam, gondoltam, írok Mának, hogy tudas-
sam vele, merre járok. De nem bírtam volna elviselni, ha el kell
olvasnom Csillag üzenetét, azt pedig még kevésbé, ha kiderül,
hogy semmit sem írt. Tudtam, hogy ez összetörne, így aztán az
ágyra hajítottam a telefont, és ismét lehunytam a szemem. Ekkor
azonban megjelent előttem Pa alakja, és ott is maradt.

Fontos, hogy Csillagnak és neked is meglegyen a magatok saját baráti köre, amellelt hogy ott vagytok egymásnak, CeCe...

Ezt mondta nekünk, mielőtt a sussexi egyetemre mentünk. Dühös voltam rá, mert nekem senki másra nem volt szükségem, ahogy Csillagnak sem. Legalábbis akkor azt hittem, ő is így érez... Aztán...

– Ó, Pa, jobb neked odafent? – sóhajtottam.

Az elmúlt néhány hétben, amióta Csillag világossá tette számomra, hogy többé nem akar velem lenni, azon kaptam magam, hogy gyakran beszélek Pához. A halála nem tűnt valósnak. Valahogy még mindig közel éreztem őt. Bár első ránézésre nem is különbözhettem volna jobban Tiggytól, a húgomtól, aki mindenféle spirituális dolgokban hitt, egy különös részem ismerte és érezte azt, amit ő... A zsigereimben és az álmaimban. Gyakran volt az az érzésem, hogy az álmaim valósabbak és élőbbek, mint amit ébren tapasztalok... mintha valami sorozatot néznék a tévében. Ezek voltak a jobb éjszakák, merthogy rémálmok is gyötörték. Például hatalmas pókokról...

Megborzongtam, amint felidéztem a tinédzser útitársam szavait... Az azért biztosan nem lehetséges, hogy tányér méretű pókok legyenek Ausztráliában!

– Jézusom! – Felugrottam az ágyról, hogy megállítsam ezt a gondolatmenetet. A fürdőszobába mentem, és megmostam az arcom. Belenéztem a tükörbe, és ahogy figyeltem a sírástól kipirult, feldagadt szememet meg a hosszú utazástól zsíros hajamat, megállapítottam, hogy úgy nézek ki, mint egy kis vaddisznó.

Nem számított, hányszor mondta Ma, milyen különleges és szép vágású meg színű a szemem, vagy Csillag azt, hogy mennyire szereti simogatni a bőröm, ami szerinte olyan sima és puha, akár a kakaóvaj. Tudtam, hogy csak próbálnak kedvesek lenni, mivel nem voltam olyan vak, mint amilyen csúnya, és utáltam, ha ilyen leereszkedően beszélnek a külsőmről. Mivel a testvéreim szépek voltak, próbáltam nem versenyezni velük. Electra, aki történetesen szupermodell volt, folyton azzal traktált, hogy nem hozom ki magamból a legjobbat, de ez csak idő- és energiapazarlás lett volna, mivel tudtam, hogy sosem leszek szép.

Képes voltam ugyanakkor arra, hogy szépet alkossak, és most,

életem mélypontján eszembe jutott, mit mondott nekem Pa kis-koromban.

Bármi is történik veled az életben, drága CeCe, az egyetlen, amit soha nem tudnak elvenni tőled, az a tehetséged.

Akkoriban azt gondoltam, hogy ez is csak egy – milyen szót is használna erre Csillag? – közhely volt, hogy kompenzálja gyatra kinézetemet, illetve az ugyancsak csökevényes tanulási és szociális készségeimet. Pának ráadásul nem volt igaza; mert bár mások nem vehetik el a tehetségemet, negatív megjegyzésekkel lerombolhatják az önbizalmamat, és olyannyira összezavarhatnak, hogy végül már azt sem tudom, ki vagyok, vagy hogy miként járjak bárki kedvében, kiváltképp a saját magaméban. Ez történt velem a művészetképzésen is. És ezért jöttem el.

Legalább megtudtam, hogy miben nem vagyok jó, vigasztaltam magam. A tanáraink szerint az elmúlt időszakban felvett tárgyak többségére igaz volt.

Annak ellenére, hogy milyen csúnyán lehordtak engem meg a festményeimért, azt még én is tudtam, hogy ha most elveszítem a tehetségembe vetett hitem, akkor kár folytatnom. Tényleg nem maradt másom, csak ez.

Visszamentem a hálószobába, és ismét elhevertem az ágyon. Csak arra vágytam, hogy elmúljanak ezek a szörnyűséges, magányos órák, és végre megérttem, miért láttam mindig annyi öregembert a padokon, amikor az egyetemre menet átsétáltam a Battersea Parkon. Még ha hideg is volt odakint, látniuk kellett, hogy vannak más emberi lények is ezen a bolygón, és hogy nincsenek teljesen egyedül.

Valószínűleg elaludhattam, mert egy pókos rémálmomból sikoltva ébredtem, és automatikusan a szám elé kaptam a kezem, nehogy valaki a folyosón azt higgye, épp egy gyilkosságot követnek el idebenn. Úgy határoztam, nem maradhatok ebben a lélektelen szobában egyedül, így hát felvettem a bakancsomat, magamhoz vettem a kamerámat, és a lifttel lementem a recepcióra.

Kint taxik sorakoztak. Beszálltam az egyikbe, és elvitettem magam a Grand Palace-hoz. Amerre csak jártam Bangkokban, és általában Thaiföldön, mindenütt rengetegen dolgoztak. A boltokban például, ha csupán egy zacskó mogyorót akartál venni, mindig volt valaki, aki körbevezessen, egy másik, aki a kasszánál

dolgozott, egy harmadik, aki elcsomagolta, amit vásároltál. Neveléségesen keveset fizettek nekik. Azonnal büntudatom lett, amiért így gondolkodom, és emlékeztettem magam arra, hogy éppen ezt szeretem az utazásban: az ember más nézőpontból láthatja a világot.

A sofőr kitett a Grand Palace-nál, én pedig követtem a turisták hömpölygő áradatát; sokuknak vörös volt a válluk, ami arról árulkodott, hogy hidegebb éghajlatról érkeztek. A templom előtt levettem a bakancsomat, és odaraktam a sok papucs meg sportcipő mellé, amelyet a többi látogató hagyott a lépcső mellett, majd besétáltam. A Smaragd Buddha, Thaiföld leghíresebb szobra állítólag ötszáz éves volt. Kisebnek tűnt ugyanakkor azoknál a Buddha-szobroknál, amiket máshol láttam. A fényes jádekeő és a szobor alakja egy élénkzöld gyíkra emlékeztetett. A végtagjai vékonyak voltak, és hogy őszinte legyenek, nem túl pontosak. Nem mintha ez számított volna... szépnek találtam.

Törökülésben leültem az egyik matracra, és élveztem ezt a hatalmas, békés, árnyas teret, körülöttem a többi emberrel, akik valószínűleg szintén a problémáikon rágódtak. Sosem voltam oda a vallásokért, de ha választanom kellett volna, a buddhizmust választom, mert nekem úgy tűnt, hogy az a természet erejéről szól, ami nap mint nap folyamatos csodaként tárul az ember elé.

Csillag gyakran mondogatta, hogy csatlakoznom kellene a Zöld Párthoz, amikor hosszasan szónokoltam egy-egy, a tévében látott környezetvédelmi műsor után. De mi értelme lett volna? Az én szavam nem számított, és túl ostoba voltam ahhoz, hogy komolyan vegyenek. Csak azt tudtam, hogy a növények, az állatok és az óceánok, amelyekből a minket életben tartó ökoszisztémánk összeáll, általában nem kapnak kellő figyelmet.

– Ha van valami, amit imádni tudok, az ez – suttoztam Buddhának. Ő maga is földből volt – megmunkált ásványból, amely az évezredek során megszépült –, és azt gondoltam, ő biztosan megértené.

Mivel egy templomban voltam, eszembe jutott, hogy szólhatnék egy szót Pa Salthoz, hiszen a templomok és a szentélyek talán úgy működnek, mint a telefonközpontok vagy az internet-kávézók: tisztább vonalat biztosítanak az égiekhez...

– Szia, Pa, nagyon sajnálom, hogy meghaltál! Sokkal jobban hiányzol, mint hittem volna. És sajnálom azt is, hogy nem hallgattam rád, amikor tanácsokkal és mindenféle bölcsességgel láttál el. Jobban tettem volna, ha odafigyelek, hiszen nézd, hová jutottam. Remélem, jól vagy odafent – tettem hozzá. – És még egyszer, sajnálom.

Felálltam, mivel egy gombócot éreztem a torkomban, és felő volt, hogy előtör belőlem a sírás, majd az ajtó felé indultam. Már éppen kiléptem volna a szabadba, amikor visszafordultam.

– Pa, kérlek, segíts nekem! – suttoztam.

Vettem egy üveg vizet egy utcai árustól, és a Csaophraja-folyó felé indultam, ahol a pöfögő hajóforgalmat figyeltem. Kikötői vontatók, motorcsónakok és vitorlavászonnal fedett, széles uszályok intézték napi teendőiket. Úgy határoztam, felszállok egy személyszállító hajóra, mivel olcsó volt, és jobb ötletnek tűnt, mint a nyomorult reptéri szállodaszobában ücsörögni.

Ahogy elindultunk, aranyszínű templomokat láttam tündökölni az üveg felhőkarcolók között, a folyóparton álló faházakat pedig roskatag mólók kötötték össze a folyami forgalommal. Elővettem a megbízható Nikon gépemet – amit Pa adott nekem a tizenhatodik születésnapomra, azzal a megjegyzéssel, hogy „fényképezd le, ami inspirál, drágám” –, majd elkezdtem kattintgatni. Csillag mindig nógatott, hogy váltsak digitális kamerára, de én nem voltam jóban a technológiával, ezért maradtam annál, amit ismerek.

Miután elhagytuk az Oriental Hotelt, leszálltam a hajóról, és a szálloda melletti utcán sétálva felidéztem, amikor meghívtam Csillagot egy délutáni teára a híres Authors' Lounge teaházba. Farmerben és pólóban kiríttunk onnan, hiszen a többi vendég mind elegánsan volt felöltözve. Csillag órákat töltött a könyvtárban, és nézegette azoknak az íróknak az autogrammal ellátott fényképeit, akik egykor megfordultak a szállodában. Kíváncsi lennék, megírja-e valaha a regényét; nagyon tehetséges volt a mondatok összefűzésében és papírra vetésében. Nem mintha többé bármi közöm lenne hozzá. Most már új családja van. Láttam, hogy csillogott a szeme, amikor néhány hete ott találtam azt az Egér nevű férfit a lakásunkban, aki olyan áhítatosan bámult rá, mint egy őt imádó kiskutya.

Leültem egy utcai kávézóban, rendeltem tésztalevest meg egy sört csak a vicc kedvéért. Nem igazán bírtam az alkoholt, de mivel már így is szörnyen éreztem magam, úgy gondoltam, nem sokat ronthat a helyzetemen. Evés közben azon tűnődtem, hogy nem is az zavar, hogy Csillagnak új barátja és munkája van, hanem az, hogy lassan és fájdalmasan távolodott el tőlem. Talán azt hitte, hogy féltékeny lennék, hogy csak magamnak akarom őt, ami nem volt igaz. Mindennél jobban szerettem a nővéremet, és csupán arra vágytam, hogy boldog legyen. Nem voltam annyira ostoba, hogy ne tudjam, egy nap feltűnik majd egy férfi, főleg, mivel Csillag olyan szép és okos volt.

Nagyon goromba voltál azzal a fickóval, amikor találkozta veled a lakásban, emlékeztetett a lelkiismeretem. És igen, tényleg zavart, hogy ott van, és mint mindig, akkor sem tudtam elrejtetni az érzéseimet.

A sör megtette a hatását, tompította a fájdalmamat. Fizettem, felálltam, és céltalanul bóklásztam az úton, amíg el nem jutottam egy szűk sikátorba, ahol találtam egy piacot. Elsétáltam néhány stand mellett, majd megpillantottam egy vízfestékekkel festő művészt. Néztem, ahogy ül a festőállványa előtt, és eszembe jutottak az esték, amikor a krabi Railay Beachen ültem a vázlatfüzetemmel meg a festékes üvegeimmel, és próbáltam megörökíteni a gyönyörű naplementét. Lehunytam a szemem, és visszaemlékeztem arra, milyen békét éreztem, amikor mindössze egy évvel ezelőtt Csillaggal ott jártam. Annyira vágytam arra a pillanatra, hogy az szinte már fáj.

A folyópartra mentem, áthajoltam a korláton, és gondolkodtam. Vajon túlságosan eltérnék a tervtől, ha elmennék arra helyre, ahol a legboldogabb voltam életemben, mielőtt továbbindulnék Ausztráliába? Ismerem embereket a Railay Beachen, akik biztosan felismernének, integetnének és köszönnének nekem. A többségük szintén menekült valami elől – a Railay Beach már csak egy ilyen hely volt. Ezenkívül, csakis amiatt készültem Ausztráliába, amit Georg Hoffman, Pa ügyvédje mondott nekem, amikor felkerestem. Valahová mennem kellett, távol Londontól.

Tehát ahelyett, hogy tizenkét órán át utaznék egy fémcsőben valahová, ahol senkit nem ismerek, holnap ilyenkor hideg sört kortyolgathatnék a Railay Beachen. Néhány ott töltött hét iga-

zán nem árthat, nem igaz? Ráadásul közeledett a karácsony, és tudtam, sokkal elviselhetőbb lesz, ha egy olyan helyen töltöm, amit ismerek és szeretek...

Hosszú idő óta először éreztem izgatott várakozást attól, amit tenni készülök. Még mielőtt elmúlt volna az érzés, fogtam egy taxit, és visszamentem a reptérre. A Thai Airways jegyirodájában elmagyaráztam, hogy módosítanom kell az ausztráliai repülőjegyemet. A pult mögött ülő hölgy sokáig pötyögött a gépén, majd azt mondta, hogy a módosítás négyezer bábba kerül, ami a körülményeket figyelembe véve nem is tűnt olyan soknak.

– Rugalmas kondíciójú repjegy van. Mikor szeretne utazni? – kérdezte.

– Ööö, talán karácsony után.

– Tele vannak a járatok. A legkorábban január nyolcadikára van hely.

– Rendben – mondtam, és örültem, hogy a sorsra foghatom, miért is halogatom tovább az ausztráliai utazást. Ezután vettem egy retúrjegyet Krabiba, másnap kora reggeli indulással.

Amikor visszaértem a szállodába, lezuhanyoztam, fogat mostam, és valamivel nyugodtabban feküdtem le aludni. Ha a testvéreim tudnák, mire készülök, mind azt mondanák, hogy már megint „csavargok a világban”, de nem érdekelt.

Akár egy sérült állat, én is elbújok, és nyalogatom majd a sebeimet.

Második fejezet

Az a legjobb a Railay Beachben, hogy egy félszigeten található, és csak csónakkal lehet megközelíteni. Csillaggal sok elképesztő helyen jártunk már, de az, amikor a hosszúfarkú csónak fapadján ültünk, és berregő motorral száguldottunk át a kékeszöld tengeren, majd egyszer csak megpillantottuk a mélykék ég fölé meredő, hihetetlen mészkősziklákat, az biztos, hogy életem öt legvarázslatosabb pillanata közé tartozik.

Amint közelebb értünk, láttam, hogy a sziklákról kötelek lógnak alá, és az emberek rikító sortba öltözött, színes hangyákként

másznak felfelé a sziklafalon. A vállamra kaptam a hátizsákomat, kikászálódtam a csónakból, és éreztem, hogy a bőröm bizseregni kezd az izgatottságtól. A végtagjaim rövidek voltak, de erősek és mozgékonyak, és a sziklamászásban egészen jó voltam. Nem túl hasznos készség olyasvalakinek, aki London belvárosában él, és művésznek készül, de itt igenis jelentett valamit. Eltűnődtem azon, hogy attól függően, hogy az ember a világ melyik részén jár épp, az erősségei és a gyengeségei pozitívak vagy negatívak is lehetnek. Az iskolában tökkelütöttnek számítottam, Csillag pedig a szó szoros értelmében szupersztár volt. Ám itt, Krabin az árnyékba húzódott a strandon egy könyvvel a kezében, míg én kiélveztem a szabadtéri lehetőségeket. Én a szabad ég alatt voltam elememben, ahogy Ma mondta egyszer, és az itteniek jobban ismertek engem, mint Csillagot.

Egészen különleges volt körülöttem a víz: az egyik pillanatban, amikor a nap megcsillant rajta, türkizkéen ragyogott, majd a hatalmas sziklák árnyékában mélyzöldre váltott. Ahogy átgázoltam a sekély vízen a szárazföldre, néztem, ahogy elnyújtózik előttem a finom ívben kanyarodó, hófehér homokkal borított partszakasz; a szélén hatalmas sziklák magasodtak, és pálmafák nőttek az egyszerű fakunyhók között, amelyek szállodáknak és bároknak adtak otthont. Az egyikből reggae-zene nyugtató dallama szűrődött ki.

Átbaktattam a tűzforró, fehér homokon a Railay Beach Hotel felé, ahol tavaly megszálltunk, és felkényőkölttem a faverandán álló, bárként és recepcióként is működő pultra.

– Helló! – köszöntem egy fiatal thai nőnek, akit nem ismertem. – Van szabad szobájuk a következő pár hétre?

A nő végigmért, majd elővett egy nagy dossziét, amiben a foglalásokat vezették. Végighúzta az ujját a lapon, majd a fejét rázta.

– Jön karácsony. Nagyon tele. Huszonegy után nincs szoba.

– És a következő két hétre? – puhatolóztam.

Egyszer csak valaki megpaskolta a hátamat.

– Cee? Te vagy az, igaz?

Hátrafordultam, és megpillantottam Jacket, a magas, izmos ausztrált, aki a szálloda és a közeli partszakaszon működő sziklamászó iskola tulajdonosa volt.

– Igen, szia! – mosolyogtam rá. – Épp most jelentkezem be, de

csak néhány hétre, aztán kiteszik a szűrőmet. Úgy tűnik, telt ház van nálatok.

– Csak találunk neked valahol egy fészert, drágám, ne aggódj emiatt. A nővéred is itt van?

– Ööö, nincs. Most csak én jöttem.

– Meddig maradsz?

– Szilveszter utánig.

– Nos, ha akarsz segíteni a sziklánál, szólj. Jól jönne, Cee. Ilyenkor örület van.

– Kösz, lehet, hogy beszállok – mondtam.

– Töltse ki adatokat! – A thai recepciós egy kartonlapot nyújtott felém.

– Erre semmi szükség, Nam – mondta neki Jack. – Cee tavaly járt már itt a nővérével, szóval megvannak az adatok. Gyere! Elkísérlek a szobádba.

– Kösz.

Amikor Jack felkapta a hátizsákomat, láttam, hogy a recepciós rosszállón néz rám.

– Innen hová mész? – kérdezte Jack barátságosan, miközben követtem őt a fából készült járdán, ahonnan kopott ajtajú, egyszerű szobák nyíltak.

– Ausztráliába – feleltem, majd megálltunk az utolsó, vagyis a huszonkettes szoba előtt, ami közvetlenül a generátor mellett volt, és nem messze tőle két kuka állt.

– Ó, a hazámba! És melyik részére?

– Az északnyugati partra.

– Perzselő hőség van arrafelé ilyenkor, ugye tudod?

– A meleg nem zavar – mondtam, és kinyitottam az ajtót.

– Később találkozunk. – Azzal Jack intett egyet, majd elballagott.

Bár a szoba kicsi volt, nyirkos, és bűzlött a közeli kukáktól, ledobtam a hátizsákom a földre, és sokkal könnyebbnek éreztem magam, mint az elmúlt hetekben. Jólesett, hogy itt ismernek. Tavaly imádtam azokat a napokat, amikor a sziklamászó iskolában dolgoztam, ellenőriztem a köteleket, és besegítettem a vendégeket a hámba. Akkoriban kevés pénzünk volt Csillaggal, és a segítségért cserébe Jack elengedett valamennyit a szoba árából. Kíváncsi voltam, mit szólna, ha elárulnám neki, hogy többé nem kell dolgoznom, mivel milliomos lettem. Papíron legalábbis...

Meghúztam egy kopott zsineget, hogy felkapcsoljam a menyeyzeti ventilátort, ami egy idő után, hangos csikorgás és kattozás közepette, végül elkezdett forogni, de épp csak egy kis légmozgást idézett elő a szobában. Levetkőztem, felvettem a bikinimet meg egy szarongot, amit tavaly itt vettem, majd elindultam a strandra. Egy ideig ücsörögtem a homokon, és magamban azon kuncogtam, hogy itt, a paradicsomban, a rengeteg hosszúfarkú csónakkal az öbölben, nagyobb a zaj, mint London belvárosában, a folyó partján. Felálltam, és lassan besétáltam a tengerbe. Amikor elég távol kerültem a parttól, a hátamra feküdtem a csodálatos vízben, felnéztem az égre, és köszönetet mondtam Istennek, vagy Buddhának, vagy bárkinek, akinek a hála kijárt, amiért visszatérhettem Krabira. Hónapok óta először éreztem otthon magam.

Aznap éjjel a parton aludtam, mint korábban már oly sokszor, egy szál kaftánban meg egy kapucnis pulcsiban, a kényelem kedvéért a fejem alatt egy felfújható párnával. Csillag mindig azt gondolta, hogy megőrültem. Halálra fognak csípni a szúnyogok – mondogatta, amikor kijöttem a szobából az ágyneműmmel. De valamiért a hold és a csillagok fénye alatt úgy éreztem, sokkal biztonságosabb fedél van a fejem felett, mint bármilyen ember alkotta tető alatt.

Arra ébredtem, hogy valami az arcomat csiklandozza. Ahogy felemeltem a fejem, egy pár nagy, férfi méretű lábfejet láttam elhaladni magam mellett, amely a tenger felé tartott. Leporoltam magamról a homokot, amit rám szórt; láttam, hogy a strand egyébként teljesen üres, és a horizontot megvilágító fényből ítélve éppen hajnalodott. Nyűgös voltam, hogy ilyen korán felébredtetek, és néztem, ahogy a szakállas, fekete haját lófarokba fogó, baseballsapkát viselő férfi leül a parton, a vízhez közel, a térdét felhúzza a mellkasához, és a karjával átkarolja. Megfordultam, és próbáltam visszaaludni – általában négy és tíz óra között tudtam a leginkább pihenni –, de a testem és az elmém nem támogatta az ötletet. Így hát felültem, hasonló testtartásban, ahogy az előttem ülő férfi, és vele együtt néztem a napfelkeltét.

Ahhoz képest, hogy mennyi egzotikus helyen jártam már, viszonylag kevés napfelkeltét láttam életemben; nem ez volt a ked-

venc napszakom. A hajnal pazar, finom színárnyalatai William Turner egyik festményére emlékeztettek, de élőben sokkal szebb volt a látvány.

Miután véget ért az előadás, a férfi azonnal felállt, és tovább sétált a strandon. A távolban hallottam egy hosszúfarkú csónak pöfögését, amely jelezte, hogy mások számára is lassan elkezdődik a nap. Felálltam, és úgy döntöttem, visszatérek a szobámba, hogy aludjak még egy keveset, mielőtt a strand megtelne az érkező és távozó utasokkal. Ahogy lefeküdtem az ágyba, arra gondoltam: *Ezért a látványért megérte ilyen korán ébredni.*

Ahogy az itt történni szokott, az idő észrevétlenül szállt tova. Elfogadtam Jack ajánlatát, és segítettem neki a sziklamászó iskolában. Gyakran búvárkodtam, úsztam csikóhalak, feketeúszójú szirticápák és más ragadozó halak társaságában, amik szinte ügyet sem vetettek rám, miközben a korallok között navigáltak.

A naplementéket a strandon töltöttem, a matracomon ülve cseverészttem az emberekkel, a háttérben Bob Marley szólt. Kellemes meglepetést okozott, hogy milyen sokan emlékeznek rám az itt lakók közül, és csak sötétedés után tértem vissza a szobámba, amikor a legtöbben a bárba indultak, hogy részegre igyák magukat. De nem éreztem rosszul magam attól, hogy otthagytam őket – ellentétben velük –, és ha mégis kedvem támadt volna rá, bármikor csatlakozhattam hozzájuk.

A leginkább azonban akkor derültem jobb kedvre, amikor a megérkezésem másnapján végre vettem a bátorságot, bekapcsoltam a telefonomat, és láttam, hogy Csillag rengeteg üzenetet írt: *Hol vagy? Nagyon aggódom érted! Kérlek, hívj fel!* Sok hangüzenetet is hagyott, amelyekben többnyire azt ismételte, hogy mennyire sajnálja a történeteket. Időbe telt, mire válaszoltam neki, és nemcsak azért, mert diszlexiás vagyok, és mert a telefonom automata javításfunkciója még nálam is gyengébb helyesírónak bizonyult, hanem azért is, mert nem tudtam, mit írjak neki.

Végül csak annyit tudattam vele, hogy jól vagyok, és elnézést kértem, amiért nem jelentkeztem korábban, mivel úton voltam. Ami igaz is volt, mindenféle szempontból. Csillag azonnal válaszolt. Megírta, hogy megkönnyebbült, hogy jól vagyok, majd azt tudakolta, merre járok, és ismét bocsánatot kért. Valami meg-

akadályozott abban, hogy eláruljam neki, hol is vagyok éppen. Tudtam, hogy gyerekesen viselkedem, de ez volt az én egyetlen titkom. Ő viszont az utóbbi időben sok mindent eltitkolt előlem.

Csak akkor vettem észre, hogy már két hete Railay-n vagyok, amikor Nam, a fiatal thai recepciós nő, aki úgy viselkedett, mint ha ő lenne a hely tulajdonosa, emlékeztetett rá, hogy délben ki kell jelentkeznem a szobából.

– A francba! – motyogtam magamnak, mivel rájöttem, hogy a délelőtti kénytelen leszek szállásvadászattal tölteni.

Néhány órával később értem vissza a szállodába, miután hasztalan jártam végig a Railay Beachet, hogy szobát találjak magamnak éjszakára – mint Mária a szamáron –, és ismét szemben találtam magam a szúrós tekintetű Nammal.

– A szobalánynak ki kell takarítani a szoba. Új vendég jön délután kettőkor.

– Már indulok is – mondtam, és szerettem volna elmondani neki, hogy könnyedén kivethetnék egy szobát az ötcsillagos Raya-vadee Hotelben. Feltéve, hogy volna szabad szobájuk, de mivel már érdeklődtem, tudtam, hogy nincs. Mindent elpakoltam a hátizsákomba, majd leadtam a szobakulcsot. *Kénytelen leszek a csillagok alatt aludni néhány napig, amíg véget nem ér a karácsony*, mondtam magamnak.

Este, amikor éppen a pad thaiomat fogyasztottam, Jack megjelent a bárban. Átkarolta Nam vállát, amiből rögtön megértettem, miért viselkedett velem olyan ellenségesen a nő.

– Találtál szobát? – kérdezte Jack.

– Nem, még nem, de ma este elalszom a strandon is.

– Figyelj, Cee, nyugodtan aludj az én szobámban, semmi gond. Biztos találok egy ágyat néhány éjszakára valahol máshol – mondta, és az orrát Nam finom kis vállához dörgölte.

– Rendben, kösz, Jack – egyeztem bele sietve, miután egész délután úgy őrizgettem a hátizsákomat a strandon, mintha a Szent Grál lenne benne, és közben azon töprengtem, hol zuhanózkodhatnék le, és moshatnám le a bőrömről a sót meg a homokot. Még nekem is szükségem volt ilyen alapvető dolgokra.

Jack előhúzta a zsebéből a kulcsot, és átnyújtotta nekem, miközben Nam rosszállón nézett rám. A férfi útmutatását követve felmentem a recepiótól felfelé vezető, szűk lépcsőn, kinyitottam

az ajtót, és – eltekintve a használt zoknik és a nedves törülközők szagától – lenyűgöző környezet fogadott: az egész épületben Jack szobájából nyílt a legszebb kilátás. Ráadásul egy fából készült erkélye is volt, amely a lenti veranda fölé nyúlt.

Bezártam az ajtót arra az esetre, ha a részeg Jack elfelejtené, hogy kölcsönadta nekem a szobáját, és lezuhanyoztam a fürdőszobában, ahol sokkal erősebb volt a vízszórási sugár, mint a lenti vendégszobák épp csak csöpögő zuhanyrózsáiban. Felvettem egy tiszta pólót és rövidnadrágot, majd kiültem az erkélyre.

Az Orion-öv mellett megtaláltam a Hét nővér csillagképet. Amikor Pa először mutatta meg a csillagomat a távcsövén keresztül, látta rajtam, hogy csalódott vagyok. Az enyém volt a konstelláció leghalványabb csillaga, ami persze sok mindent megmagyarázott, és a mitológiai történetemet sem találtam épp a legfelemelőbbnek. Még gyerek voltam, és én akartam lenni a legfényesebb, legnagyobb csillag, amelyhez a legjobb történet fűződik.

CeCe, mondta, és megfogta a kezemet. *Azért vagy itt a Földön, hogy megírd a saját történetedet. És tudom, hogy így is lesz.*

Ahogy bámultam a csillagos eget, eszembe jutott Pa levele, amit a halála után néhány nappal az ügyvédje, Georg Hoffman adott át nekem.

Csillag nem volt hajlandó kinyitni az övét, de én alig vártam, hogy elolvassam a sajátomat. Kimentem hát a kertbe, felmásztam a csodálatos bükkfára, amelyről kiskoromban egyszer leesem. Mindig biztonságban éreztem ott magam, lombos ágai mindenki elől elrejtettek. Gyakran bújtam el ott, gondolkodtam, vagy éppenséggel duzzogtam – a helyzettől függött. Kényelmesen elhelyezkedtem egy széles ágon, és kinyitottam a levelet.

*Svájc
Genfi-tó
Atlantisz*

Drága CeCem!

Tudom, nehezedre esik majd elolvasni ezt a levelet. Könyörgöm, légy türelmes, és olvasd végig. Azt is sejttem, hogy nem fogsz sírni, mivel az érzelmeidet mindig magadban tartottad. Én azonban tudom, mennyire mély érzésű ember vagy.

Biztos vagyok benne, hogy Csillag miatt igyekszel majd erős lenni. Hat hónap különbséggel érkeztetek Atlantiszra, és mindig csodálatos volt látni, ahogy védelmezed őt. Mélyen és szenvedélyesen tudsz szeretni, ahogy én is. Csak egy jótanács valakitől, aki tudja, milyen ez: ügyelj arra, hogy ne váljon a károdra a nagy szeretet. Ne félj elengedni, amikor eljön az ideje... A kotelék közted és a nővéred között mély és feloldhatatlan. Bíz benne!

Amint azt láthattad, egy armilláris gömböt hagytam rátok az én különleges kertemben. A neveitek alatt azoknak a helyszíneknek a koordinátái állnak, ahol annak idején rátok találtam. Egy idézetet is hagytam mindegyikötökre, amit remélem, hozzám hasonlóan te is hasznosnak találsz.

Ezenkívül arra biztatlak, hogy amint lehet, keresd fel az ügyvédet, Georg Hoffmant. Ne aggódj, jó hírei vannak számodra, amelyek közvetlenül a múltadhoz adnak iránymutatást, és önmagában is elegendőek ahhoz, hogy nekiindulj felkutatni az eredeti családot, ha úgy döntenél, belevágsz. Ha elhatározásra jutsz, azt tanácsolom, tudj meg minél többet egy Kitty Mercer nevű nőről, aki az észak- ausztráliai Broome-ban élt. Vele kezdődik a történeted.

Tudom, gyakran érezted, hogy háttérbe szorulsz a nővéred mellett. A legfontosabb, hogy ne veszítsd el az önmagadba vetett hited. Különleges művészi tehetséggel vagy megáldva... Úgy festesz, ahogy a képzeleted diktálja. Ha egyszer kellőképp magabiztos leszel, tudom, hogy szárnyalni fogsz.

Végül pedig szeretném elmondani, mennyire szeretlek, én erős, eltökélt kalandorom! Sose hagyj fel az inspiráció és a béke keresésével, CeCe. Imádkozom, hogy idővel mindkettőre rátalálj.

Csókol:

Pa Salt

Pának egyvalamiben igaza volt: csaknem egy órába telt, mire végigolvastam a levelet, és ksilabizáltam minden szót. Más tekintetben viszont tévedett... majdnem elsírtam magam. Hosszan ücsörögtem fent az ágon, amíg észre nem vettem, hogy a hátam elzsibbadt, a lábamat ezernyi tű szurkálja, és muszáj volt lemásznom.

„De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok”* – ez az idézet

* Pál első levele a korinthusiakhoz 15:10. A Bibliából vett részleteket a protestáns új fordítású Biblia alapján közöljük. – A szerk.

állt a nevem mellett az armilláris gömbön. Lévén sem akkor, sem most nem tudtam, hogy ki vagyok, nem igazán inspirált, csak még inkább lehangolt.

Amikor másnap reggel felkerestem Georg Hoffmant a genfi irodájában, az ügyvéd azt mondta, hogy Csillag nem jöhet be velem, hanem kint kell megvárnia a recepción. Ezután beszámolt arról, hogy örökölt, és átnyújtott egy fekete-fehér fényképet, amelyen egy idős férfi állt egy tinédzser fiúval egy kisteherautó mellett.

– Ismernem kellene őket? – kérdeztem Georgot.

– Sajnos fogalmam sincs, Celaeno. Mindössze ez érkezett a pénzzel. Üzenet sem volt mellette, csak az ügyvéd címe, aki elküldte mindezt Ausztráliából.

Az volt a tervem, hogy megmutatom Csillagnak a fényképet, hogy megkérdezzem, van-e ötlete, ki van rajta. De mivel rá akartam venni, hogy nyissa ki a levelet, amit Pa neki írt, végül úgy határoztam, hogy csak ezután fogok beszámolni neki arról, amit Georg Hoffmantól hallottam. Amikor Csillag végül elolvasta a neki szóló levelet, nem árulta el, mi áll benne, így hát továbbra sem tudott a fényképről, ahogy arról sem, milyen pénzből vásároltam a londoni lakást.

Régen mindent elmondta nekem...

Az államot a kezemre támasztottam, áthajoltam az erkély korlátján, és ismét rám telepedett a nagy „nyomorúság”, ahogy Csillaggal mondtuk mindig, amikor rossz kedvünk volt. A szemem sarkából észrevettem egy alakot, aki a víz szélén állt, közel a sziklákhöz, és a holdat nézte. Ugyanaz a fickó volt, aki korábban felébresztett a parton. Mivel jó ideje nem láttam, Railay pedig meglehetősen kis közösség volt, azt feltételeztem, hogy már elutazott. De most ismét itt volt, egyedül az éjszaka sötétjében. Lehet, hogy észrevétlen akart maradni...

Néztem egy ideig, hogy kifigyeljem, hová megy innen, de olyan sokáig maradt mozdulatlan, hogy végül eluntam magam. Bementem a szobába, elhevertem az ágyon, és próbáltam elaludni. Bárki is volt az az alak, tudtam, hogy éppoly magányos, mint én.